

EURÓPSKY SÚD PRE ĽUDSKÉ PRÁVA
DRUHÁ SEKCIA
ROZHODNUTIE O PRIJATEĽNOSTI
sťažnosti č. 37398/97

CDI HOLDING
AKTIENGESELLSCHAFT a ostatní
proti
SLOVENSKU

Európsky súd pre ľudské práva (druhá sekcia) na zasadnutí komory 20. novembra 2001 zloženej zo sudcov

C. L. ROZAKIS, *predseda*,
A. B. BAKA,
G. BONELLO,
V. STRÁŽNICKÁ,
P. LORENZEN,
E. LEVITS,
A. KOVLER
a S. NIELSEN, *zástupca tajomníka sekcie*,

po oboznámení sa s uvedenou sťažnosťou podanou Európskej komisii pre ľudské práva 14. augusta 1997 a zaregistrovanou 19. augusta 1997,

s ohľadom na článok 5 ods. 2 Protokolu č. 11 k Dohovoru, ktorým bola na Súd presunutá kompetencia skúmať sťažnosť,

berúc do úvahy stanoviská predložené príslušnou vládou, stanoviská následne predložené spoločnosťou – sťažovateľom,

rozhodol po porade takto:

ZÁKLADNÉ SKUTOČNOSTI

CDI Aktiengesellschaft („spoločnosť – sťažovateľ“) je obchodnou spoločnosťou so sídlom vo Viedni, na ktorú bol 23. júla 1997 vyhlásený konkurz. Odvtedy je v likvidácii.

Sťažnosť podal v mene spoločnosti pán H. Kossesnik-Wehrle, správca konkurznej podstaty. Sťažnosť podal takisto pán G. Schuster, občan Rakúska, narodený v roku 1956, s trvalým pobytom v Neudorf bei Staatz. Je podnikateľom a pôsobil ako manažér spoločnosti – sťažovateľa. Ďalšími sťažovateľmi sú páni W. Tributsch a Lugner, občania Rakúska, narodení v roku 1954, resp. 1932, s trvalým pobytom vo Viedni – členovia dozornej rady spoločnosti – sťažovateľa. Sťažovateľov pred Súdom zastupoval pán Maleschitz, advokát vykonávajúci prax vo Viedni. Vláda Slovenskej republiky bola zastúpená jej agentom, pánom P. Vršanským.

A. Okolnosti prípadu

Relevantné skutočnosti týkajúce sa sťažnosti možno na základe podaní zúčastnených strán zhrnúť takto:

Aktivita vyvíjaná s cieľom vysielania Rádia CD International

Dňa 14. decembra 1989 spoločnosť D., Ltd., uzavrela zmluvu s vtedajším Československým rozhlasom. Podľa tejto zmluvy bola D., Ltd., oprávnená vysieľať v nemeckom jazyku pod menom Radio CD International na frekvencii 101,8 MHz, ktorá patrila Československému rozhlasu. Úlohou Československého rozhlasu bolo zabezpečenie technických predpokladov vysielania, ktoré malo pokrývať územie Viedne. Zmluva bola uzatvorená na obdobie do 31. decembra 1994 s možnosťou predĺženia do konca roka 1997.

Dňa 12. decembra 1991 dcérska spoločnosť D., Ltd., na Slovensku uzavrela so Správou rádiokomunikácií zmluvu o predaji FM vysielачa a antény na lízing. Správa rádiokomunikácií sa zaviazala šíriť programy Rádia CD International prostredníctvom tohto vysielачa počas ôsmich rokov za predpokladu, že táto spoločnosť nestratí právo vysieľať na frekvencii 101,8 MHz. Prípadné spory sa mali rozhodovať podľa československého práva.

Dňa 23. decembra 1992 D., Ltd., uzatvorila novú zmluvu so Slovenským rozhlasom, právnym nástupcom Československého rozhlasu na Slovensku, ktorá sa v niektorých ustanoveniach odlišovala od pôvodnej zmluvy z roku 1989. Zmluva bola uzatvorená na obdobie do konca roka 1997 a D., Ltd., disponovalo nezrušiteľným právom jej predĺženia do konca roka 2000.

Slovenský rozhlas sa zaviazal vysieľať programy D., Ltd., na inej frekvencii zodpovedajúcej kvality, ak v dôsledku vnútroštátnych alebo medzinárodných okolností sa nebudú môcť vysieľať na frekvencii 101,8 MHz. Prípadné straty vyplývajúce z prerušenia vysielania mal vyrovnať Slovenský rozhlas za predpokladu, že takéto prerušenie nespôsobilo konanie D., Ltd.

Spory medzi stranami mal riešiť arbitrážny súd v Mníchove podľa Pravidiel konania pred arbitrážnym súdom Medzinárodnej obchodnej komory v Paríži. Strany sa dohodli, že spory sa budú rozhodovať podľa hmotného práva Českej a Slovenskej Federatívnej Republiky a po 1. januári 1993 podľa práva Slovenskej republiky. Strany vylúčili možnosť riešenia sporov pred všeobecnými súdmi.

V júni 1993 sa spoločnosť – sťažovateľ zlúčila s D., Ltd., a stala sa jej právnym nástupcom.

Dňa 24. septembra 1993 Telekomunikačný úrad požiadal Slovenské telekomunikácie o odstránenie technických nedostatkov vo vysielaní na frekvencii 101,8 MHz.

Keďže išlo o údajne neodstrániteľné prekážky, Slovenské telekomunikácie boli 30. septembra 1993 nútené prerušiť vysielanie na frekvencii 101,8 MHz.

Dňa 12. októbra 1993, po intervencii Ministerstva dopravy, telekomunikácií a verejných prác SR vydal Telekomunikačný úrad dočasné povolenie na vysielanie na frekvencii 101,8 MHz do konca roka 1993.

Zástupcovia spoločnosti – sťažovateľa boli informovaní, že frekvencia 101,8 MHz bude odňatá Slovenskému rozhlasu a pridelená súkromnej rozhlasovej stanici.

Dňa 20. decembra 1993 spoločnosť – sťažovateľ požiadala Slovenský rozhlas o zabezpečenie vysielania svojich programov na inej vhodnej frekvencii po 1. januári 1994.

Dňa 1. januára 1994 Slovenské telekomunikácie prerušili vysielanie spoločnosti – sťažovateľa. Dňa 11. februára 1994 spoločnosť – sťažovateľ bola informovaná, že po vypršaní platnosti dočasného povolenia vysielania 12. októbra 1993 neboli Slovenské telekomunikácie oprávnené zabezpečovať vysielanie na frekvencii 101,8 MHz. Keďže išlo o podstatnú skutočnosť, tak ako to vyplývalo zo znenia zmluvy z 12. decembra 1991, Slovenské telekomunikácie sa ďalej nepovažovali byť touto zmluvou viazané.

Dňa 11. februára 1994 právny zástupca spoločnosti – sťažovateľa informoval riaditeľa Slovenských telekomunikácií, že iná spoločnosť oznámila začiatok vysielania na frekvencii 101,8 MHz od 14. februára 1994.

Dňa 22. júna 1994 spoločnosť – sťažovateľ podala na Európskej komisii pre ľudské práva sťažnosť, v ktorej namietala skutočnosti súvisiace s prerušením vysielania Rádia CD International. Sťažnosť bola zaregistrovaná pod číslom 26079/94.

Vysielanie bolo obnovené 15. júla 1994 na frekvencii 96,6 MHz a malo byť skončené 31. decembra 1995.

Koncom decembra 1995 spoločnosť – sťažovateľ uzavrela so Slovenským rozhlasom dohodu o ďalšom pokračovaní vysielania v období po 31. decembri 1995. Zmluva bola uzatvorená podľa príslušných ustanovení Obchodného zákonníka. Obsahovala definíciu programu Rádia CD International ako vysielania Slovenského rozhlasu v nemeckom jazyku na území časti Rakúska vyrábaného v koprodukcii spoločnosti – sťažovateľa a Slovenského rozhlasu. V tejto zmluve sa Slovenský rozhlas zaviazal vyslať program Rádia CD International na frekvencii 96,6 MHz na základe osobitnej dohody, ktorú mal uzatvoriť so Slovenskými telekomunikáciami. Okrem toho boli v tejto zmluve špecifikované sumy, ktoré sa spoločnosť – sťažovateľ zaviazala uhradiť v tejto súvislosti Slovenskému rozhlasu. Zmluvné strany sa dohodli, že akékoľvek spory vyplývajúce z tejto zmluvy budú riešiť podľa hmotných a procesných noriem slovenského práva. Zmluva bola uzatvorená na obdobie od 1. januára 1996 do 30. júna 1996. Obsahovala ustanovenie, podľa ktorého sa predlžovala dodatkom s účinnosťou od 1. júla 1996.

Listom 29. júla 1996 manažér spoločnosti – sťažovateľa informoval Európsku komisiu pre ľudské práva, že zmluvné vzťahy medzi spoločnosťou – sťažovateľom a Slovenským rozhlasom sa vyriešili a spoločnosť – sťažovateľ prejavila vôľu stiahnuť svoju sťažnosť č. 26079/94. Rozhodnutím z 16. októbra 1996 preto Európska komisia pre ľudské práva vyčiarkla sťažnosť zo zoznamu prípadov.

V noci 3. septembra 1996 zástupca Slovenských telekomunikácií telefonicky nariadil zastavenie vysielania Rádia CD International. V liste zaslanom faxom o 09:00 hodine ráno toho istého dňa informovali Slovenské telekomunikácie Slovenský roz-

hlas o prerušení vysielania. V liste sa odkazovalo na rozhodnutie prijaté radou Slovenských telekomunikácií.

Spoločnosť – sťažovateľ bola informovaná, že rozhodnutie o zastavení jej vysielania prijala Rada pre rozhlasové a televízne vysielanie 2. júla 1996 a Slovenský rozhlas bol o tomto rozhodnutí informovaný 28. augusta 1996. Dňa 3. septembra 1996 predseda Rady pre rozhlasové a televízne vysielanie informoval riaditeľa Slovenského rozhlasu, že vysielanie Rádia CD International bolo zastavené v súlade s rozhodnutím rady z 2. júla 1996. Vysielanie bolo zastavené, lebo v súlade s novelizovaným rozvrhom využívania frekvencií pridelených Slovenskej republike bola frekvencia 96,6 MHz rezervovaná pre program Slovensko 1 vysielaný Slovenským rozhlasom.

Po uvedenej zmene v pridelení frekvencií nebol Slovenský rozhlas ďalej schopný plniť svoje záväzky voči spoločnosti – sťažovateľovi vyplývajúce z uzavretej zmluvy.

V liste 9. januára 1997 minister kultúry informoval ministra dopravy, pôšt a telekomunikácií, že nemá námietky proti obnoveniu vysielania spoločnosti – sťažovateľa od 15. februára 1997.

Dňa 10. januára 1997 minister kultúry a riaditeľ Slovenského rozhlasu uzatvorili dohodu, podľa ktorej ministerstvo kultúry obstará všetky potrebné náležitosti, aby mohol byť program Rádia CD International vysielaný na frekvencii Slovenského rozhlasu.

Dňa 14. februára 1997 Slovenský rozhlas a pán G. Schuster konajúci vo vlastnom mene ako podnikateľ uzatvorili dve zmluvy o vysielaní Rádia CD International v nemeckom jazyku na území pokrývajúcim časť Rakúska prostredníctvom Slovenského rozhlasu. Zmluvy boli uzatvorené na obdobie od 15. februára 1997 do 15. februára 2002 s možnosťou predĺženia ich účinnosti. Podľa príjmového bloku vystaveného hlavným pokladníkom Slovenského rozhlasu zaplatil pán G. Schuster 16. februára 1997 Slovenskému rozhlasu 3 275 000 rakúskych šilingov (ATS). Dňa 9. júna 1996 riaditeľ Slovenského rozhlasu písomne potvrdil, že 14. februára 1997 dostal od pána G. Schustera 3 275 000 ATS. Podľa tvrdenia vlády pán G. Schuster odovzdal 9. júna 1997 riaditeľovi Slovenského rozhlasu šek na 3 275 000 ATS, ktorý mu bol vrátený 30. júna 1997. Pán G. Schuster tvrdí, že uvedenú sumu zaplatil v hotovosti a dosiaľ mu nebola vrátená.

Vysielanie Rádia CD International nebolo obnovené. V dôsledku toho bola spoločnosť – sťažovateľ nútená vstúpiť do konkurzu. Ostatní sťažovatelia, ktorí do spoločnosti – sťažovateľa investovali a ktorí v obmedzenom rozsahu ručili za finančné záväzky spoločnosti utrpeli značnú škodu.

Dňa 25. septembra 1999 pán G. Schuster postúpil svoje práva vyplývajúce zo zmlúv uzatvorených 14. februára 1997 na spoločnosť – sťažovateľa.

Konanie na Okresnom súde Bratislava I

Dňa 21. augusta 1997 pán G. Schuster podal na Okresnom súde Bratislava I proti Slovenskému rozhlasu žalobu o náhradu škody vo výške 10 000 000 ATS, ktorá mu bola spôsobená z dôvodu nedodržania zmluvných záväzkov zo strany žalovaného.

Dňa 21. júla 1998 okresný súd zastavil konanie, keďže žalobca neuhradil súdne poplatky. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť 24. augusta 1998.

Dňa 28. júla 1998 spoločnosť – sťažovateľ podala na Okresnom súde Bratislava I proti Slovenským telekomunikáciám žalobu o náhradu škody. Dňa 23. septembra 1999 spoločnosť – sťažovateľ podala návrh na oslobodenie od súdnych poplatkov.

Dňa 29. júla 1999 a 8. septembra 1999 spoločnosť – sťažovateľ podala na Okresnom súde Bratislava I návrh na vydanie predbežného opatrenia ukládajúceho Ministerstvu dopravy, pôšt a telekomunikácií SR zákaz nakladania s akciami Slovenských telekomunikácií.

Dňa 20. septembra 1999 Okresný súd Bratislava I návrhu vyhovel.

Dňa 30. novembra 1999 Krajský súd Bratislava toto rozhodnutie zrušil a vec vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie.

V súlade s pokynom Krajského súdu Bratislava bol spis týkajúci sa návrhu na vydanie predbežného opatrenia pripojený k spisu obsahujúcemu už uvedenú žalobu spoločnosti – sťažovateľa z 28. júla 1999.

Konanie na Krajskom súde Bratislava

Dňa 10. júna 1998 podal pán G. Schuster na Krajskom súde Bratislava žalobu proti Slovenskému rozhlasu. Požadoval splnenie záväzkov vyplývajúcich zo zmluvy uzatvorenej 14. februára 1997 zo strany žalovaného a náhradu škody, ktorá mu bola v tejto súvislosti spôsobená.

Dňa 18. novembra 1999 pán G. Schuster podal návrh na pristúpenie CDI Holding AG do konania na strane žalobcu. V ten istý deň CDI Holding AG podala na Krajskom súde Bratislava žalobu proti Slovenskému rozhlasu. V nej požadovala od žalovaného splnenie zmluvných záväzkov a uhradenie spôsobenej škody. V žalobe sa uvádzalo, že žalovaný zastavil vysielanie programu spoločnosti v septembri 1996. Zmluvy uzatvorené 14. februára 1997 sa v žalobe nespomínali.

Dňa 10. februára 1999 Krajský súd Bratislava pripustil CDI Holding AG do konania na strane žalobcu.

Dňa 7. apríla 1999 právny zástupca žalobcov krajský súd upozornil, že oficiálne označenie druhého žalobcu znie CDI Holding, akciová spoločnosť v likvidácii, a podal návrh na oslobodenie od súdnych poplatkov.

Dňa 12. septembra 2000 krajský súd návrh zamietol. Spoločnosť – sťažovateľ sa odvolala. Prípado bol postúpený Najvyššiemu súdu SR 6. októbra 2000. Dňa 30. apríla 2001 Najvyšší súd SR zrušil rozhodnutie krajského súdu z 12. septembra 2000.

Konanie na krajskom súde stále pokračuje.

B. Príslušné vnútroštátne právo

Paragraf 2 zákona č. 255/1991 Zb. o Slovenskom rozhlase z 24. mája 1991 v znení neskorších predpisov ustanovuje, že Slovenský rozhlas je nezávislá verejnoprávna inštitúcia s právnou subjektivitou zapísaná v Obchodnom registri.

Podľa paragrafu 4 zmieneného zákona je Slovenský rozhlas oprávnený vykonávať podnikateľskú činnosť.

SŤAŽNOSŤ

1. Sťažovatelia namietajú, že vysielanie spoločnosti – sťažovateľa bolo zastavené a nebolo obnovené tak, ako to ustanovovali zmluvy zo 14. februára 1997. Namietajú, že v dôsledku toho došlo k porušeniu ich práv zaručených článkom 10 Dohovoru a článkom 1 Dodatočného protokolu k Dohovoru bez akéhokoľvek právneho základu.
2. Sťažovatelia ďalej namietajú, že nemali prístup k nezávislému a nestrannému súdu, ktorý by rozhodol o práve na obnovenie vysielania spoločnosti – sťažovateľa, počnúc 15. februárom 1997. Tvrdia, že v dôsledku rozhodnutia Rady pre rozhlasové a televízne vysielanie z 2. júla 1996, ktoré im nebolo doručené a proti ktorému sa nemôžu odvolať, bolo Slovenskému rozhlasu znemožnené plnenie jeho zmluvných záväzkov. Namietajú porušenie článku 6 ods. 1 a článku 13 Dohovoru.

PRÁVNÝ STAV

1. Sťažovatelia namietajú porušenie článku 10 Dohovoru a článku 1 Dodatočného protokolu k Dohovoru v dôsledku neobnovenia vysielania v súlade so zmluvami z 14. februára 1997. Ďalej namietajú porušenie článkov 6 ods. 1 a 13 Dohovoru, keďže nemali možnosť domáhať sa nápravy, pokiaľ ide o skončenie vysielania pred vnútroštátnymi súdmi. Ustanovenia, na ktoré sa odvolávajú sťažovatelia, majú v relevantných častiach toto znenie:

Článok 10

„1. Každý má právo na slobodu prejavu. Toto právo zahŕňa slobodu zastávať názory a prijímať a rozširovať informácie alebo myšlienky bez zasahovania štátnych orgánov a bez ohľadu na hranice. Tento článok nebráni štátom, aby vyžadovali udeľovanie povolení rozhlasovým, televíznym alebo filmovým spoločnostiam.

2. Výkon týchto slobôd, pretože zahŕňa aj povinnosti aj zodpovednosť, môže podliehať takým formalitám, podmienkam, obmedzeniam alebo sankciám, ktoré ustanovuje zákon a ktoré sú nevyhnutné v demokratickej spoločnosti v záujme národnej bezpečnosti, územnej celistvosti alebo verejnej bezpečnosti, predchádzania nepokojom a zločinom, ochrany zdravia alebo morálky, ochrany povesti alebo práv iných, zabránenie úniku dôverných informácií alebo zachovania autority a nestrannosti súdnej moci.“

Článok 1 Dodatočného protokolu k Dohovoru

„Každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva.

Predchádzajúce ustanovenie nebráni právu štátov prijímať zákony, ktoré považujú za nevyhnutné, aby upravili užívanie majetku v súlade so všeobecným záujmom a zabezpečili platenie daní a iných poplatkov alebo pokút.“

Článok 6 ods. 1

„Každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo ... prejednaná nezávislým a nestranným súdom..., ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch...“

Článok 13

„Každý, koho práva a slobody priznané týmto Dohovorom boli porušené, musí mať účinné právne prostriedky nápravy pred národným orgánom, aj keď sa porušenia dopustili osoby pri plnení úradných povinností.“

Vláda zastáva názor, že obsahom sťažnosti je nedodržanie záväzkov vyplývajúcich zo zmlúv uzatvorených 14. februára 1997 zo strany Slovenského rozhlasu. Uvádza, že len pán G. Schuster, ktorý tieto zmluvy uzatvoril, môže namietat, že je poškodenou osobou v zmysle článku 34 Dohovoru. Keďže konania týkajúce sa týchto sporov stále prebiehajú, je predčasné zaoberať sa sťažnosťami na porušenie článku 10 Dohovoru a článku 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru.

Sťažovatelia tvrdia, že každý z nich má v tomto konaní aktívnu legitímáciu, keďže v dôsledku zastavenia vysielania Rádia CD International všetci utrpeli značnú škodu. Zastavenie vysielania bolo dôsledkom rozhodnutia Rady pre rozhlasové a televízne vysielanie z 2. júla 1996, ktoré nebolo riadne doručené. Sťažovatelia preto nemali možnosť sa na území Slovenskej republiky proti tomuto rozhodnutiu odvolať. Sťažovatelia ďalej tvrdia, že ich sťažnosť sa predovšetkým týka zastavenia vysielania v noci 3. septembra 1996, ktorého dôsledky sa zreteľne prejavili v neschopnosti obnoviť vysielanie od 15. februára 1997.

2. Súd poznamenáva, že uvedené zmluvy medzi spoločnosťou – sťažovateľom (alebo jej právnym predchodcom) a jej partnermi v Slovenskej republike, ako aj zmluvy uzatvorené medzi pánom G. Schusterom a Slovenským rozhlasom 14. februára 1997 boli zmluvami súkromnoprávného charakteru a sami osebe nezakladali zodpovednosť Slovenskej republiky podľa Dohovoru.

Nepochybne otázka porušenia Dohovoru môže vzniknúť v súvislosti s rozhodnutiami vnútroštátnych súdov v konaniach týkajúcich sa sporov vyplývajúcich z týchto zmlúv. V tomto ohľade Súd poznamenáva, že konanie na Okresnom súde Bratislava I týkajúce sa žaloby o náhradu škody podanej spoločnosťou – sťažovateľom proti Slovenským telekomunikáciám, a. s., stále trvá. Ďalšie konanie iniciované pánom G. Schusterom a spoločnosťou – sťažovateľom prebieha na Krajskom súde Bratislava. V tomto konaní žalobcovia požadujú plnenie záväzkov vyplývajúcich zo zmlúv uzatvorených 14. februára 1997 zo strany Slovenského rozhlasu a náhradu škody, ktorá im bola v tejto súvislosti spôsobená. V žalobe z 18. novembra 1999 spoločnosť – sťažovateľ ďalej s odkazom na skutočnosť, že vysielanie Rádia CD International bolo zastavené, požadovala určenie povinnosti dodržania zmluvných záväzkov Slovenskému rozhlasu a náhradu škody.

Keďže uvedené konania na súdoch v Slovenskej republike stále pokračujú, tak sťažnosť, ktorú spoločnosť – sťažovateľ podala v súvislosti s nedodržaním zmluvných záväzkov zo strany jej slovenských partnerov, ako aj sťažnosť, ktorú podal pán G. Schuster v súvislosti so zmluvami, ktoré uzatvoril so Slovenským rozhlasom 14. februára 1997, sú predčasne podané.

Preto musia byť tieto sťažnosti zamietnuté podľa článku 35 ods. 1 a 4 Dohovoru z dôvodu nevyčerpania vnútroštátnych opravných prostriedkov.

3. Pokiaľ ide o namietaný zásah do vlastníckych práv spoločnosti – sťažovateľa, ako i do jej práva rozširovať informácie a myšlienky vyplývajúci z uvedeného rozhodnutia Rady pre rozhlasové a televízne vysielanie z 2. júla 1996 a tiež o porušenie jej práva na prístup k súdu a práva na účinný prostriedok nápravy zaručených článkami 6 ods. 1 a 13 Dohovoru, Súd poznamenáva, že zástupcovia spoločnosti – sťažovateľa si boli namietaných skutočností vedomí najneskôr 3. septembra 1996, keď došlo k zastaveniu vysielania a keď bol riaditeľ Slovenského rozhlasu informovaný o dôvodoch tohto zastavenia. Keďže sťažnosť, v ktorej boli tieto skutočnosti namietané, bola podaná 14. augusta 1997, spoločnosť – sťažovateľ nedodržala šesťmesačnú lehotu stanovenú článkom 35 ods. 1 Dohovoru. Nasledujúci pokus pána G. Schustera dosiahnuť nápravu uzavretím zmlúv so Slovenským rozhlasom 14. februára 1997 nemôže na tejto skutočnosti nič zmeniť.

Z tohto dôvodu sú tieto sťažnosti podané po stanovenej šesťmesačnej lehote a musia byť zamietnuté v zmysle článku 35 ods. 1 a 4 Dohovoru.

4. Páni R. Lugner, W. Tributsch a G. Schuster uvádzajú, že v dôsledku zastavenia vysielania spoločnosti – sťažovateľa došlo k zásahu do práva na pokojné užívanie majetku spoločnosti – sťažovateľa chráneného článkom 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru. Súd v súvislosti s týmto tvrdením poznamenáva, že vychádza z názoru, že týmto zásahom bola negatívnym spôsobom ovplyvnená finančná situácia uvedených pánov, ktorí do spoločnosti – sťažovateľa vložili finančné investície a v obmedzenom rozsahu zodpovedali za jej podnikateľské aktivity. Podľa ich názoru finančné straty, ktoré spoločnosť – sťažovateľ utrpela, treba považovať za ich vlastné straty.

Podľa názoru Súdu uvedené námietky pánov Lugnera, Tributscha a Schustera sú pokusom preniknúť cez „korporačný závoj“. Súd vo svojej doterajšej rozhodovacej praxi dospel k záveru, že nezohľadňovanie právnej subjektivity spoločnosti – sťažovateľa možno v podobných prípadoch ospravedlniť len za celkom výnimočných okolností. Taká situácia môže nastať najmä tam, kde sa jasne preukáže, že sa spoločnosť prostredníctvom svojich orgánov ustanovených v zakladateľskej zmluve, alebo v prípade, ak je v likvidácii, prostredníctvom svojich likvidátorov nemôže obrátiť so svojou sťažnosťou na orgány Dohovoru (pozri rozsudok Agrotexim a ostatní v. Grécko z 24. októbra 1995, séria A, č. 330-A, str. 25, ods. 66). V tomto prípade však žiadne takéto výnimočné okolnosti nevznikli.

Súd dospel ďalej k záveru, že pánov Lugnera, Tributscha a Schustera nemožno považovať za poškodené osoby v dôsledku namietaného porušenia článku 10 vyplývajúceho zo zastavenia vysielania spoločnosti – sťažovateľa, keďže akékoľvek práva, ktoré by v tomto prípade eventuálne mohli byť chránené článkom 10 Dohovoru (s výnimkou práv vyplývajúcich zo zmlúv uzatvorených pánom G. Schusterom 14. februára 1997, ktorými sa Súd zaoberal v uvedenom bode 2), sa vzťahujú na spoločnosť – sťažovateľa samu osebe, a nie na jej akcionárov alebo oficiálnych predstaviteľov.

Z tohto dôvodu sú uvedené sťažnosti pánov Lugnera, Tributscha a Schustera nezlučiteľné s ustanoveniami Dohovoru *ratione personae* v zmysle článku 35 ods. 3 a musia byť zamietnuté podľa článku 35 ods. 4.

5. Pokiaľ ide o porušenie článkov 6 ods. 1 a 13 Dohovoru namietané pánmi Lugnerom, Tributschom a Schusterom, Súd pripomína, že z týchto článkov nevyplýva povinnosť zahrnúť do vnútroštátneho práva ustanovenia, ktoré by umožňovali vlastníkom akcií alebo veriteľom akciovej spoločnosti v likvidácii mať právo podať žalobu a domáhať sa vydania súdneho príkazu alebo priznania náhrady škody spôsobenej konaním alebo opomenutím smerujúcim proti „ich“ spoločnosti (pozri už uvedený rozsudok Agrotexim a ostatní v. Grécko, ods. 73).

Z tohto dôvodu je táto časť sťažnosti zjavne nepodložená a musí byť zamietnutá v zmysle článku 35 ods. 3 a 4 Dohovoru.

Z TÝCHTO DÔVODOV SÚD JEDNOMYSEĽNE

VEHLASUJE SŤAŽNOSŤ ZA NEPRIJATEĽNÚ.

Søren NIELSEN
zástupca tajomníka

Christos ROZAKIS
predseda